NN 63/2020 (28.5.2020.), Presuda Visokog upravnog suda Republike Hrvatske, poslovni broj: UsII-471/19-5 od 30. siječnja 2020.

VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE

1267

PRESUDA

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Blanše Turić, predsjednice vijeća, Borisa Markovića i mr. sc. Mirjane Juričić, članova vijeća, te više sudske savjetnice Tatjane Ilić, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Općine K., K., zastupan po opunomoćenicima, odvjetnicima u Odvjetničkom društvu K., V. & P., Z., protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Z., radi utvrđivanja infrastrukturnog operatora i visine naknade za pravo puta, na sjednici vijeća održanoj 30. siječnja 2020.

presudio je

I. Odbija se tužbeni zahtjev za poništenje rješenja Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, klasa: UP/I-344-03/17-11/173, urbroj: 376-05-3-19-11 od 8. kolovoza 2019.

II. Odbija se zahtjev tužitelja za naknadu troškova upravnog spora.

III. Ova će se presuda objaviti u »Narodnim novinama«.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem tuženika odbijen je kao neosnovan zahtjev Općine Kali za utvrđivanje Hrvatskog Telekoma d.d., Z. (dalje: HT) infrastrukturnim operatorom za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu koja je izgrađena na nekretninama u vlasništvu/upravljanju Općine K. i za utvrđivanje visine naknade za pravo puta.

Tužitelj u tužbi u bitnome ističe da je tuženik pogrešno primijenio odredbu članka 46. stavka 3. Zakona o općem upravnom postupku (»Narodne novine«, broj 47/09. – dalje ZUP), jer, ako je tuženik smatrao da je tužitelj odustao od zahtjeva, tada je primjenom navedene odredbe trebao obustaviti postupak, a ne meritorno odlučiti o zahtjevu. Ističe da je točno da su on i tuženik tijekom postupka komunicirali elektroničkim putem, ali njegovog izričitog pristanka na dostavu elektroničkim putem nije bilo, a da bi takva dostava sukladno odredbi članka 94. ZUP-a ima svoje pravne posljedice, stranka mora dati svoj izričiti pristanak. Navodi da nije točna tvrdnja tuženika da nije odgovorio na pozive tuženika upućene e-mailom o daljnjem tijeku postupka, te se poziva na e-mail od 25. srpnja 2019., iz kojeg proizlazi da je udovoljio pozivu tuženik, te smatra kako nisu ispunjeni uvjeti za donošenje osporenog rješenja, a ukoliko tuženik nije primio taj e-mail, to ne može biti na teret tužitelja. Smatra da je tuženik pogrešno primijenio odredbe ZUP-a, pogrešno utvrdio činjenično stanje, te predlaže ovom Sudu da zakaže raspravu, provede dokaze, poništi rješenje tuženika uz naknadu troškova upravnog spora.

Tuženik u odgovoru na tužbu u bitnome ističe da je osporeno rješenje doneseno u postupku utvrđivanja infrastrukturnog operatora i visine naknade za pravo puta, a kako tužitelj nije udovoljio zahtjevu tuženika i dostavio traženu dokumentaciju, to je donio osporeno rješenje. Navodi da je u postupku primijenio odredbu članka 75. ZUP-a, te je iz spisa vidljivo da su komunicirali elektroničkim putem, na način da je poslao tužitelju elektroničke poruke 9. 8. 2018., i 7. 12. 2018., dok je tužitelj poslao poruku 6. 12. 2018., dakle, tužitelj je pristao na ovakav način komunikacije s tuženikom. Smatra kako nije od utjecaja činjenica što je odbio zahtjev tužitelja, a u obrazloženju rješenja se pozvao na odredbu članka 46. stavka 3. ZUP-a. Predlaže da se tužba odbije.

Tužbeni zahtjev nije osnovan.

Iz podataka spisa predmeta i obrazloženja rješenja tuženika proizlazi da je tužitelj 22. ožujka 2016., tuženiku na temelju članka 28. stavka 6. Zakona o elektroničkim komunikacijama (»Narodne novine«, broj: 73/08., 90/11., 133/12., 80/13., 71/14., 72/17. – dalje: ZEK) podnio zahtjev za utvrđivanje HT-a infrastrukturnim operatorom za elektroničku komunikaciju i drugu povezanu opremu (dalje EKI), te za utvrđivanje visine naknade za pravo puta na nekretninama izgrađenim u vlasništvu/upravljanju tužitelja.